

Bretegségbe tompulva ülök a villamoson. Szövetkabátom vastag gallérja a fülemig felhajtva, jóformán semmit sem hallok, sem kívülről, sem belülről. A gondolatok lomhán próbálnak zabolátlankodni, de hiába minden, Nautilus módjára süllyednek alá elmém takonyóceánjában. Szeretnék elkapni közülük egyet-kettőt, de nem megy, nagy itt a nyomás, és én nem vagyok elég fürge. Az egyik még gúnyosan rám is nevet, pimaszul integet hozzá spagetti karjaival.

Hihih, hihih
Házhoz jön a hihih
Bevásárlás hihih

Mi ez? Kérdem magamtól döbenten és teknőc módjára próbálom kidugni fejem belső világomból a külsőbe.

Hihih, hihih – hangzik fel újra idétlenül. Gyanakodni kezdek, és végre körülnézek a villamoson. A bevásárlás: hihih – mondja újra valaki. A hang irányába fordulok, de csak egy hátat látok, a kocsitúloldalán. Az egész ember kitekeredve bámul kifelé az ablakon. Odanézek én is és meglátom végre a piros lámpánál várakozó furgon oldalára pingált óriási feliratot: „Házhoz jön a bevásárlás”. Hát ezért?! Állapítom meg dühösen, és próbálnék visszamászni gondolataim tengeróceánjába, de már nem megy. Még egy megállónyit utazunk együtt ezzel a dinnyével, amikor végre leszáll. Most szemtől-szembe is szemügyre vehetem. Alacsony, füstös képű cigányember, mókásan bondoródó arcszőrizzel és akkora ó lábakkal, hogy ha kapusnak nem is, de kapunak biztosan jó lenne egy baráti mérkőzésen. Még leszállás közben is a furgon feliratán mulat.

Hihih házhoz jön

Házhoz jön az öreg ördög! - gondolom magamban, de ekkor már valami jóleső melegség járja át a szívemet. Vidám lennék? – kóstolgom az érzést óvatosan és lopva körülnézek. Az egész villamos úszik a boldogságban. Hihihit keresem a tekintetemmel, éppen elkapom, mielőtt meglódulunk. Földig hajol egy „királydekkért” a járdán. Még a fülemig felhajtott vastag galléron és a zárt ajtókon keresztül is tisztán hallom, ahogy az orra alatt dünnyögi:

Jó kis hely ez, hihih.